

Ср. 842.

318

ЖИТИЕ
ПРЕПОДОБНАГО ОТЦА НАШЕГО
ГОЛНИА
РЫЛСКАГО ЧУДОТВОРЦА.

№ 38

ИЗДАЕНО

За вѣченъ споменъ

на

ИВАНЧА ПОПЪ СТОЯНОВА
ОТЪ ШУМЕНЪ.

ЦАРИГРАДЪ.

Въ печатницѣтъ на В. МАКЕДОНЦЪ.

1871.

2356/904

№ 872

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА

ЖИТИЕ
ПЪПОДОБНАГО ОТЦА НАШЕГО
ІОАННА
РЫЛСКАГО ЧУДОТВОРЦА

ИЗДАЕНО

За вѣченъ споменъ

на

ИВАНЧА ПОПЪ СТОЯНОВА.

ОТЪ ШУМЕНЪ.

ЦАРИГРАДЪ.

Въ печатницѣтъ на В. Македоніѣ.

1871.

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА

ЖИТИЕ

ПРЕПОДОБНАГО ОТЦА НАШЕГО

І О А Н Н А

Рыльского чудотворца.

Преподобный Отецъ нашъ Іоаннъ Рыльский чудотворецъ, са е родилъ въ едно село наречено, Скрино, въ предѣлытъ на Средецъ, (Софія), отъ благочестивы родители, Българи родомъ, въ врѣмето на Българскыйтъ Царь Петра, и Римскыйтъ Константина Діогена въ 884 год. Отъ нежна възраст е былъ благочестивъ и благонравенъ, и нелишенъ отъ божественнѣ любовь и отъ страхъ Господень, щото съ вниманіе слушалъ божественнытъ словеса и священнытъ поученія, и строго исполнявалъ Христовытъ заповѣды, спорѣдъ както са казва въ Евангеліето: *«Имъй заповѣди моя, и соблюдай ихъ, той есть любій мя (Іоан. 14, 21).»* Нѣкои си обаче отъ зависть одържими и лениви суцы кѣмъ благо, наричаха го юноша лицемѣренъ и непотрѣбенъ за свѣта. Но той, безъ да земп въ вниманіе тѣзи, и други на тѣзи подобны укори, раздава имѣніето си на бѣднытъ и прибѣгва въ единъ монастырь, кадѣто са и облеклъ въ бронята на правдата, възложилъ на себе си шлемътъ на спасеніето, божественныйтъ покровъ, отсѣкълъ космытъ си наедно съ

страстытъ, станалъ инокъ. Като са е упражнявалъ тамъ въ послушаніе и покорность удостоилъ са да види божественно видѣніе, което му посочило да са отдалечи на една гора, и тамъ да ся спасява. Святыйтъ послушалъ съ покорность божественныйтъ гласъ, дошелъ на показаната нему гора, направилъ една малка колыба, и, облеченъ въ кожаны дрехы и храненъ съ дивы треvy и растенія, са упражняваше въ постъ, молитва и бдѣніе. Въ туй врѣмя, сынътъ на брата му, Лука називаемъ, скрyтомъ отъ родителейтъ си прибѣгва при преподобныйтъ, и показва желаніе да стане подражателъ на подвижническыйтъ животъ. Слѣдъ малко время обаче и баща му, подстрекаемъ отъ ненавистната денница, діавола, замърчава ся въ пустинята при святыйтъ и съ разны псуvны и хули като го наричаше прельстникъ, какогеръ, и като насочваше дръвета и камени върху му за да го убіе, по причина че ушь той открадналъ сына му, дръпналъ сына си отъ пустынята и го завлекълъ въ мiръ. Туй движеніе като го е глѣдалъ блаженныйтъ и предвидѣлъ че юношата ще подпадни въ примкытъ на діавола, са е помолилъ Богу тый: *« Господи, рекый, призови мя въ день печали твоея и избавлю тя, избави мя нынѣ владыко: призри на мя милосерднымъ твоимъ окомъ, и отъжени сердца моего печаль, и сотвори со мною знаменіе во благо, ты бо еси повелывый остави дѣтя пріити ко мнѣ и не брани ему таковыхъ бо есть царство небесное (Матѣ. 19, 14).* Прочее, като са е отдалечилъ малко бащата съ сына си, една змія ухапала дѣтето и съ легка смърть изведнажъ умрѣло. Туй като съглѣдалъ бащата на дѣтето изведнажъ съ сокрушенно сърдце са е върналъ при святыйтъ и, като са е събѣтвалъ що да направи съ него, върналъ ся назадъ, а святыйтъ прославилъ Бога който благоволилъ да го утѣши

и съ привременна на тѣлото смърть избавилъ юноша отъ будущата вѣчна смърть на душата.

Слѣдъ това дяволтъ, като неможеше да търпи подвизитѣ на святийтъ, непреставаше всячески да го наскърби, щото, една нощъ, са и прѣдставилъ въ видъ на разбойническа чета, и немилостиво като го е била испѣдила го отъ тамъ и възбранила му да са възвърни. Блаженныйтъ отишелъ на друго мѣсто, въ вътрешността на Рылската Гора, и тамъ въ единъ голѣмъ дѣбъ са е вселилъ. Божественната промышль — която устроява все въ полза на угодициитѣ си, благоволила да произрасте слануткъ за препитаніе на святѣя, който укрепляваше тѣлеснитѣ му силы. Тогавъ тамъ некадѣ на близо пастыри съ овцѣте си, като доближили до подвижникътъ съ благословеніе нахраниха ся до ситостъ отъ слануткътъ; а нѣкой си отъ тѣхъ скритомъ набралъ малко и са е затърчалъ подиръ другаритѣ си, които бѣха вече са упѣтили на задъ. Но щомъ видѣли набраныйтъ сланутокъ, разграбили го отъ рѣцѣтъ му и, като захванали да го отлюшватъ, намѣрили го совсѣмъ безъ зърна, и изведнажъ са възвърнахъ при подвижникътъ за да търсатъ прошка за престѣженіето си. Единъ пѣтъ нѣкой си, отъ много врѣмя смущаванъ отъ нечистъ духъ, упѣтилъ ся съ нѣколко другары да иди при святийтъ и щомъ приближилъ почти до постницата, падналъ на земята и казалъ че го изгорява огнь и не може да върви напредъ, другаритѣ му го завлекли при угодициитѣ Божій и спорѣдъ настоятелното имъ желаніе святий са помолилъ Богу и страждущыйтъ получилъ исцѣленіе.

Доблийтъ и смиренномудрыйтъ Іоанъ за да отбегне отъ чловѣческата слава отишелъ далечъ въ едно мѣсто и тамъ, като е намѣрилъ единъ камѣкъ твърдѣ высокъ, са заселилъ въ тамшната пещера. Но ненавистникътъ на добро-

то дiаволътъ го хвърлеше отъ камъкътъ долу, отъ кадето преподобныйтъ съ трудъ великъ и пакъ са въскачеше; туй страданіе като са е повтаряло доста время, дiаволътъ станалъ невидимъ, а Ангелъ Божій му носеше ежедневно пища, щото са испълнило реченното у лицето на подвижника : «Хлѣбъ ангелскій яде человекъ» (Псал. 77, 23).

Въ онѣзи врѣмена отишелъ въ Средецъ благочестивыйтъ царь Българскій Петръ, и като узналъ тамо за святыйтъ испратилъ деветъ мъжіе много хитри ловцы за да търсатъ светыйтъ, които слѣдъ много трудъ и гладъ намѣрили го и са благословили отъ него, като му открили и причината на тѣхното дохожданіе, а нагостиха ся отъ предложенія единъ малкъ хлѣбецъ. Пятницытъ были много гладни обаче хлѣбтъ останалъ половина. Преобладаны отъ чудото са възвърнаха при царьтъ и расказахъ му за събытіето. Отъ божественна ревность распаленъ Царьтъ съ неизрѣчена бързина са е затърчилъ съ своиты си велможы въ гората за да види святыята, но като не е можалъ поради неудобството на мѣстото да са приближи, видѣлъ отъ далечъ камъкътъ и пещерата и испратилъ двама отъ найвъзлюбленнытъ си да поканатъ блаженныя за да иди да благослови царя. Преподобныйтъ не излазилъ отъ пещерата си, похвалилъ обаче благоговѣніето на царя и казалъ, че ще са срѣщнатъ и видатъ въ будущыйтъ животъ и ще са насладатъ отъ неизреченната онази радость, ако достойны плоды на покаяніето отъ тука препрататъ. Печаленъ са върналъ царьтъ като не е можалъ да сполучи благочестивото си желаніе, и изведнажъ испратилъ му злато не малко и разны оwoцїя съ слѣдующето писмо.*]

*]. За по голѣмо удоволствіе на читателытъ ний пригамамы и черковно-славянскыйтъ текстъ както на това писмо. тѣй и на другытъ еще двѣ писма що ся срѣщатъ въ туй Кратко животоописаніе.

“Всечестномъ Отцѣ Юаннѣ
пѣстыножителю, Петръ Царь.
Слышавъ Твоемъ дѣши боголю-
бивый нравъ, и пѣстынное все-
леніе, невещественное же и Ан-
гелское пребываніе, вкѣпѣ же и
ѣже отъ мира конечное оудѣ-
леніе, велии Твое вожделѣхъ
видѣти преподобіе, и твоихъ
медоточныхъ насладитиса гла-
гвахъ, не малѣ отъ твоего зрѣніа
мнѣхъ приплодити ползѣ, ꙗма
желаніе богатство и сѣтнаа сла-
ва, вкѣпѣ же и сласти неостав-
ляютъ насъ, въ мори сего сѣт-
наго влающихса житіа, возник-
нсти къ свѣтѣ чистаго и невещ-
ественнаго пребываніе; пом-
рачиша са ко наша дѣшевная
очеса печалію и матежемъ мѣр-
скимъ. И се нынѣ яко отъ сна
нѣкоего глѣбока вознѣхъ, вос-
хотѣхъ твою святость видѣ-
ти. Но понеже и сѣа благода-
ти лишихса, окаянный, ради
множества моихъ грѣховъ, мо-
лю са и припадаю твоемъ пре-
подобію, отрадѣ нѣкъю утѣ-
шнѣа къ намъ послати, и пе-
чали простѣдити зной; вѣсть
ко вѣсть твое преподобіе ꙗли-
ки въри мѣра, и матежей о-
блацы царскла оверевати о-
быкоша сердца.”

“Кѣмъ всечестнаго отца
Юанна пустыножителя Петръ
Царь. Като чухъ на твоя-та
душа Боголюбивыа нравъ и
пустино-то живѣніе, и све-
щенно-то и ангелско пребы-
ваніе, както и отъ мѣръ-тѣ ко-
нечното отдалеченіе пожелахъ
много да видимъ твое препо-
добіе и да ся наситимъ отъ
твоихъ медоточны слова, и
като помыслихъ че не малко
полза ще приплодимъ отъ
твоего вижданіе; понеже же-
ланіето на богатство-то и су-
етна-та слава както и сла-
сты-тѣ не оставятъ насъ, —
които ся тласкамы въ това мо-
ре на суетныа животъ да въз-
никнимъ кѣмъ свѣтлина-та на
чисто-то и невещественно
пребываніе: понеже са по-
мрачиха наши-тѣ душевны о-
чи отъ грижи и метежи мѣр-
скы. И ето нынѣ, като отъ
сънь нѣкой дълбокъ ся въз-
будихъ, и пожелахъ да ви-
дѣхъ твоя святость. Но по-
неже и отъ тая благодать са
лишихъ, окаянный, ради мно-
гото моихъ грѣхове, моля са и
припадамъ на твое преподобіе
да проводишь намъ нѣкоя от-
рада утѣшителна за да про-
хлади горѣщина-та на наши-
тѣ грижи: понеже знае и до-
брѣ познава твое прѣподобіе
каквы бури на свѣта и обла-
цы на метежи обыкновенно
обураватъ царскы-тѣ сѣрдца.

Писмото приель преподобныйтъ наедно съ овоціята, а златото върналь назадъ съ слѣдующыйтъ отговоръ :

“Благочестивомъ и самоде-
жцѣ болгарскаго скиптра царю
Петрѣ, оубогій Іоаннъ. Проше-
ніе твое все исполнити непо-
лезно намъ есгь : обаче вѣры
ради твоея и оусердія, въ иже
намъ ключимыхъ исполняемъ
оуже, и постническіа оубо снѣ-
ди пріемаю, злато же твое
самъ имѣй : зѣло бо вредатъ
такова иночествующихъ, нап-
аче же въ пстыхъ и нестѣ-
шныхъ мѣстѣхъ пребываю-
щихъ. Во что бо и потребъ-
етъ тѣхъ той, иже хлѣба въ
ситость никогда пріемлай,
ниже сама вода въ погашеніе
жажды. Намъ бо еже жити
Христосъ, и еже оумрети пріо-
брѣтеніе.,,

“Твоей оубо державѣ, и та-
ковымъ сіа ключима сѣть. О-
баче ниже ты, дѣдимую обло-
женный долженъ еси въ сихъ
оуслаждашиа: речено бо есть,
богатство аще течетъ не при-
лагайте сердца. Ище бо и пи-
сано, держава царю богатство,
но во орѣжіа, и воинства то ис-
тощавати, а не на своя сла-
сти, ко оубогимъ же паче и ны-
шымъ, къ нагимъ и безкров-
нымъ. Тѣмже аще хоцеша съ
земнымъ и небесное наслѣдо-

“Къмъ благочестивя и са-
модержавныа на Българскый-
тъ скиптръ царя Петра, убо-
гій Іоанъ. Прошеніе-то ти
всичко да исполнимъ не е по-
лезно намъ ; обаче ради тво-
ята вѣра и усердіето ти колко-
то за потребнытъ намъ испол-
нявами вече и постническото
ядѣніе пріемамъ, а злато-то
си самъ си имай : понеже та-
кыва работи много повреж-
даватъ иноцы-тѣ, а най по-
вече на тіа които живѣятъ
пусты-тѣ и неутѣшими мѣ-
ста. Каква потреба е тѣа на
тіа, които хлѣбъ въ ситость
никоги не ядатъ, нито сама-
та вода за да погасятъ жа-
жда-та си, защото нашій-тѣ
животъ е Христосъ и да ум-
рѣмъ е прѣобретеніе.,,

“А на твоята държава и на
такыва тіа са потребни, оба-
че нито ты който си укра-
сенъ съ царскый венець си
длженъ да ся наслаждавашъ
съ тіа : понеже е рѣченно ;
Богатство ако и да ти тече
недѣй си прилѣпя сердце-то
на него. Ако и да е писано
че държава-та е богатство на
Царь-тѣ, нѣ въ оружіе и въ
воинство да ги иждивява, а
не на своитѣ сласти и най
паче къмъ сыромасы-тѣ и бѣд-
ны-тѣ, къмъ голы-тѣ и без-

вати царство, буди щедръ, а-
коже и отецъ нашъ небесный
щедръ есть. Не оуповай на
неправду, и на восхищеніе не
желай. Буди же кротокъ и тихъ
и благоприсъщенъ ко всѣмъ,
на всѣхъ отверзсти твоа имѣа
очи. Да проливается на всѣхъ
твоего милваніа масло. Да не
оувѣсть швица твоа, что тво-
ритъ десница. Да исхоятъ ни-
щи радости отъ твоеа пала-
ты. Будзи же твои похвалы на
языцѣ да носатъ. Да сѣдетъ
свѣтлостію добродѣтелей твоа
баграница. Чада же твоа да
суть въздыханіа и слезы. Па-
мать же смертнаа да посѣща-
етъ языкъ твой оумъ, будище
же царство да мечтаетъ неѣ-
ностно твоа мысль. Балайса
подъ ногама матере твоеа цер-
кве. Припадай оусердно, и верхъ
прекланай тоа первопрестолни-
комъ. Ако да царь царствую-
щихъ, и Господь господствую-
щихъ видѣвъ таковое твое оу-
сердїе, подасть ти аже око не
видѣтъ благаа, и оухо не слыша,
и на сердце чловѣка не въз-
доша.“

кѣщнытъ. И ако ищешъ съсъ
земно-то и небесно-то да на-
слѣдишъ царство, буди ще-
дъръ, както и отецъ нашъ не-
бесный е щедръ. Не ся на-
дѣвай на неправда и гра-
бителство не пожелай. Буди
кроткъ и тихъ и благопри-
стѣпенъ къмъ всички. Да са
пролива маслото на твое-то
милваніе връхъ всички. Да
не знае лева-та ти рака що
прави дѣсна-та, да излазятъ
нищи-тъ радостны отъ твой-
тъ палатъ. А князовегъ твои-а
тъ похвали на языкъ да
носятъ. Да сіае съсъ свѣт-
лостъ на добродѣтели твоя
та баграница. Чада-та твои
да сж въздыханіе и слезы. Въ
ума си да имашъ винаги въс-
поминаніе-то на смърть-та,
будуще-то царство неѣнос-
но да си воображава твоя-та
мысль. Припадай подъ позѣтъ
на твоя-та майка Църква-та.
Припадай усердно и глава
прекланай на първопрестол-
ницы-тъ шото царь-тъ на ца-
ре-тъ и Господь надъ господ-
ствующы-тъ, като види тако-
вато твое усердіе, да ти по-
даде благаа която око не е
видѣло и ухо не е чуло и на
сърдце чловѣческо не сж
възлѣзвали.

Царьтъ шомъ получилъ тойзи отговоръ отъ страната на
преподобныйтъ облобизалъ го и го запазвалъ въ пазуха
си, като най драгоцѣнно сокровище и утѣшително настав-

леніе. Блаженный же Іоанъ останалъ въ Рылската пустыня до конецътъ на живота си, щото мнозина, като искаха да станатъ подражатели на живота му и сотрудници на подвижытъ му, стекаха са при него, создали църковь и като е пасялъ добръ своето си стадо, и мнозинакъ Богу привель, и велія и преславная чудеса направиль, предвидель блаженный смъртъта си, изпълнилъ прѣдсмъртнытъ си длъжности, благословиль ученицытъ си и предалъ въ рѣцѣтъ на Бога душата си, като проживель до седемдесять години, и са погребяха мощытъ отъ ученицытъ му въ пещерата.

Слѣдъ не много врѣмя благовоніе неизречено излазваше отъ гробътъ му и, като открили ученицытъ гробътъ, намѣрили тѣлото на преподобныйтъ цѣло и всякія тли непричастно, благоуханіе веліе да испуща и препрославленно отъ божественната благодать. Послѣ са е показаль святытъ на сънъ на Игумена и му заповѣдалъ да пренесе мощытъ му въ градътъ Средецъ, кадѣто са направили, дивни и преславны чудеса, щото Кесарь, Хрелій нарѣченъ, отъ благоговѣніе движимъ къмъ святытъ, создавъ тамъ монастырь великъ въ името на Рождество Богородицы. Когато Унгарскыйтъ Краль преобладаль реченыйтъ градъ Средецъ, тогава е зель и мощытъ на преподобныйтъ и ги запазилъ въ свойтъ си градъ называемъ Острогомъ. Но понеже епископътъ на градътъ злохуляше святытъ и казваше че неможи да го намѣри причисленъ по между другытъ святѣи, за тази дерзость унемель. Послѣ, като са е покаялъ и съ благоговѣніе са е притекълъ къмъ мощытъ на святытъ, пріель развръзваніето нъ языка си. Туй чудо като е видѣлъ Кральтъ украсиль раклата на святытъ съ злато и сребро и съ велика честь пакъ ги препратиль въ Средецъ.

Не слѣдъ много врѣмя благочестивыйтъ Българскы царь Іоанъ Асень, като преобладаль градътъ Средецъ, и като е

видѣлъ и облобызалъ святыѣ мощи, написалъ до Търновскыйтъ Архипастырѣ слѣдующето посланіе съ което му изражяваше чувствата си къмъ преподобныя и желаніето да са пренесатъ святыѣ мощи въ престолныя градъ.

“Всечестномъ Божию Архіерею Кірѣ Василию, и духовномъ отцѣ нашего державнаго царства. Божимъ хотѣніемъ ако прїдоухъ въ предѣлы сіа, и Средческїй постигоухъ градъ, честныа мощи преподобнаго отца Юанна, пастыни Рылскїа жителя, обрѣтъ чюдесы исполненныа, миѣхса отъ радости якоже по въздухъ лѣтати. Слава въ мнозѣи ш немъ всю сію страну исполнившей, и дивнаа и преславнаа творачиш исцѣленїа, не точїю здѣ; но и всю Унгарскѣю державѣ огласиша. Симъ тако имѣшымъ, сѣди мысль державнаго нашего царства прїити твоей святости здѣ, совѣмъ причтомъ церковнымъ, ако да съ подобашею честїю пренесемъ честныа єго мощи въ преславный царскїй нашъ градъ, въ похвалѣ всего церковнаго исполненїа, и во оутвержденїе нашего державнаго царства.,,

“Къмъ всечестный-тъ Божїй Архіерей Кірѣ Василя, и духовенъ Отецъ на наше-то държавно Царство. По Божїя-та воля като додохъ въ тѣзи предѣли и достигнахъ Средческыя Градъ, и като намѣрихъ честны-тѣ мощи на Преподобнаго Отца Юанна жителя на Рылска-та пустыня преиспълнени съ чудеса, отъ силна радость усѣтихъ като по въздухъ да лѣтя. Слава за него голѣма по всички-та тая страна са е распространила, защото принасялъ чудны и преславны исцѣленїа, не само но и по всички Унгарска държава сѣ ся расчули. Того ради разсудихъ да дойдитвоята святость тука съ всичкиа църковенъ причтъ, за да пренесемъ съ прилична честь честны-тѣ му мощи въ преславнїа нашъ Царскый Градъ, за похвала на всичко-то църковно изпълненїе и въ утвържденїе на наше-то царство.,,

Българскыйтъ святитель съ готовность изпълнилъ Державното повелѣніе, дошелъ съ всички църковенъ причетъ въ Средецъ. Зелъ святыѣ мощи, занесли ги въ престолный градъ Търново, кадѣто соградили и църковъ въ Името на Святыята. Слѣдъ преобладаванїето на Търново отъ Осман-

цытъ, мощытъ отъ тамъ са пренесоха въ Рыльскыя монастырь, кадѣто са намѣрватъ и до днесъ, благоуханіе неизрекаемо да издаватъ и исцѣленіе на онѣзи които ги приближаватъ съ вѣра.

Настоящыйтъ прологъ ные сме срѣшнахме въ книгохранителницата на единъ нашъ пріятель Гръкъ, писанъ на простогрѣцкыя-тъ языкъ съ слѣдующето примѣчаніе : «Превелъ отъ Славянскы на Гръцкы негово преподобіе отецъ Серафимъ, съ содѣйствието и иждивеніето на негово Высокопреподобіе Епитрона Хилендарскаго Монастыря отца Іоана, и понеже тогава усѣтихми силно душевно възхищеніе и горѣщо благоговѣніе къмъ Рыльскыйтъ чудотворецъ, сѣкогашъ въ кръгътъ на домашны-тъ си сме го прочитали. Блаженнопочившый братъ ни съ особито даже вниманіе го прочиташе и го препорѣчваше на сѣкый свой пріятель и ближень и поради туй ные, безъ да го сравнимъ съ първообразныйтъ, преведохми го на Българскы и го издаваме съ двойна надѣжда: че душата на блаженнопочившый ни братъ ще са възблагодари отъ туй наше нравственно приношеніе, и благочестивытъ читатели ще усѣтатъ същото религіозно душевно възхищеніе и благоговѣніе — къмъ угодникътъ, което сме чувствувахи и ные, и на конецъ че ще са помолятъ Богу съ святитѣ молитвы на преподобныя за успокоеніето на блаженнопочившыйтъ ни братъ.

Цариградь, 1-й Май 1871.

ИВАНЧО ПОПЪ СТОЯНОВЪ.

Роденъ въ Шюменъ, (Прѣславска епархія)

починѣлъ въ лѣто 1869 Ноемврія 4

на възрастъ двадесетъ и осемъ годишенъ, въ новосъставенный-тъ въ Доброджа градъ Меджидіе, дѣто и быде погребенъ въ храмъ-тъ на народны-тъ просвѣтителы Св. Кирила и Методія.

За тебе дражайшій ни, за тебе посвѣщаваме тойзи не-тлененъ и неувѣдаемъ памятникъ, за тебе издаваме на свѣтъ туй кратко житіе на твой-тъ покровитель, за тебе, който испратенъ отъ родителитъ ни и снабденъ съ съчувствіето на всички-тъ домашны въ Столицата, за да утолишь силно-распаленната жажда на ученіето, си былъ повѣренъ на святата негова защита. За тебе, който и въ търговско-то поприще, далечъ отъ престарѣлытъ си родители, братія и сестры, си ималъ за средоточіе на всичкиятъ сърдца, общата къмъ тойзи святой молитва. За тебе, който въ сѣко отношеніе си былъ утѣшеніе на родители-тъ, радость и

похвала на домашныйтъ и чръзвычайна честь наша. За тебе, казвамы, който пламенно горѣше за ползата на отечеството, за неговото развитіе и благоденствіе, щого и при послѣдныя даже часъ не си забравилъ, да завѣщаешъ една часть отъ имѣніето си за дѣвическытъ училища. За тебе, Да! за тебе, който въ най цвѣтущытъ на възрасть години, безъ да можешъ да са здрависашъ съ родители, сродници и пріятелы, далечъ отъ бащиныйтъ покровъ, отъ майчинытъ обятія, отъ сърдечното съчувствіе на братія и сестры, отъ нѣжнытъ привѣтствія на онѣзи които си възлюбилъ и си обикнулъ, си предалъ Богу душа, посвѣщавамы въ даръ на всичкытъ Българскы юноши отъ Тракія, Македонія и България туй възлюбленно отъ тебе „Кратко житіе на Рылскыя чудотворецъ“.

Да, за тебе! защото като не можемъ да са утѣшимъ никакъ за твоео лишеніе на тойзи привремененъ и не постоянь свѣтъ, имамы пълна надежда, че Онзи който съ една само рѣчь въ бытіе докаралъ свѣтътъ, ще благоволи, съ ходатайството на святыйтъ си угодникъ, и съ молитвытъ на твоитѣ домашны и пріятелы, и на всичкытъ соотечественници, да ны соедини на ново въ вѣчныйтъ животъ: до тогава пріимни тойзи малкъ дарецъ въ знакъ на неувѣдаема наша любовь, който съ смиреніе ти принасятъ едноутробнытъ ти братія.

ТАНАСЪ и ГЕОРГІЙ ПОПЪ СТОЯНОВЫ.

НѢЩО ВЪ СПОМЕНѢ.

Намъ говори всяко вещество
И напомня вѣчно същество;
Тайность дивна и не постижима
Въ земный нашій животъ веч' има.
Можна сѣдба съ нази си играй,
Нѣ пакъ всичко сочи чуденъ край.
То което намъ творецъ явява
Въ длѣжность свята то ны подчинява:
Да живѣемъ горко у свѣта
И да мразимъ грознѣ суетѣ,
Да ся трудимъ съ постоянство смѣло
За да можемъ стори свято дѣло,
Свято дѣло въ днешній нашъ животъ,
Мило, драго най безцѣнѣ имотъ:
Трѣба, трѣба въ тоя свѣтъ лѣжовенъ,
"Нѣщо въ споменъ.,,"

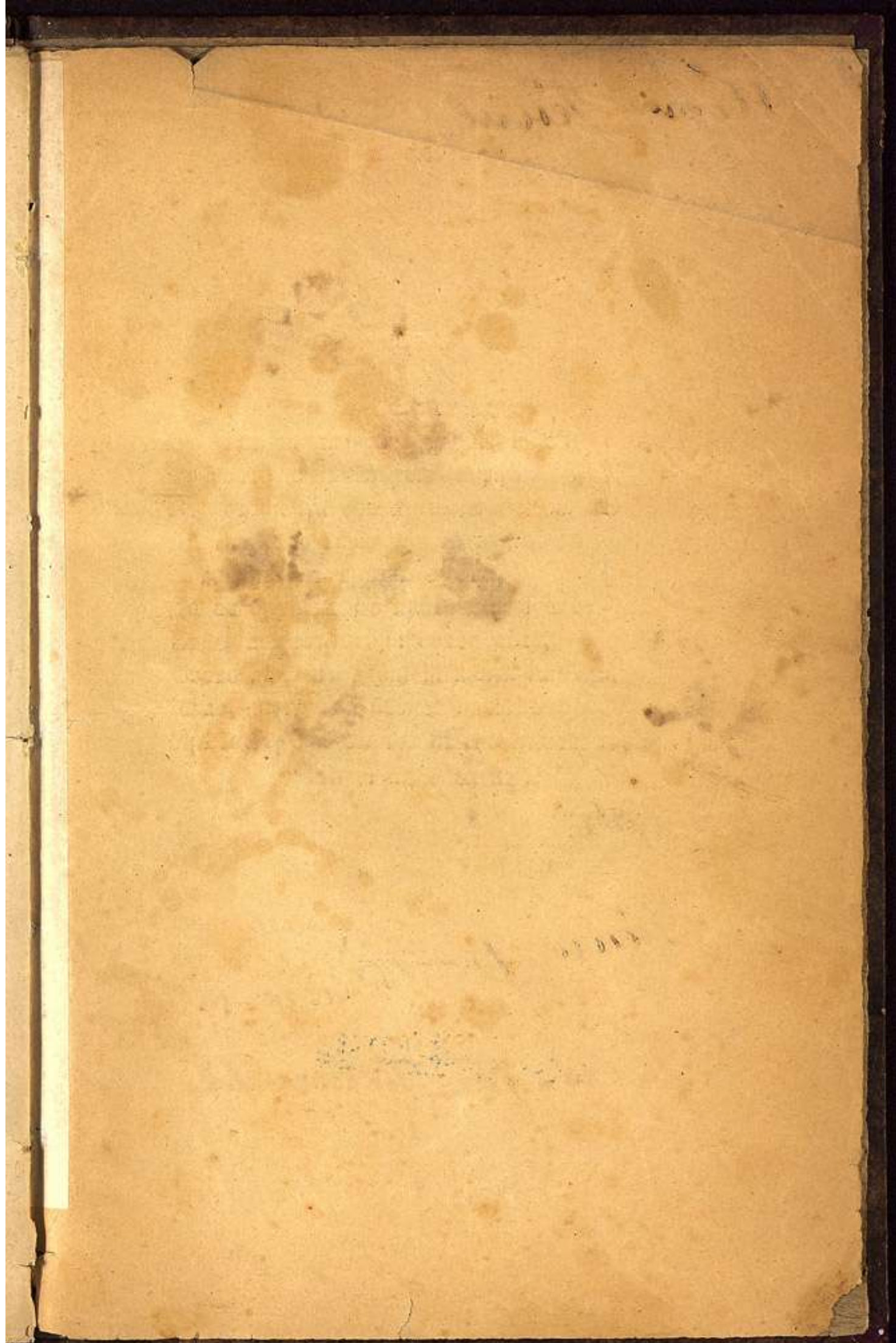
А. Д. П.

ЧИТАТЕЛЮ!

Прочети съ благоговѣйнь ревность и сърдечно умиленіе настоящето Житіе, и за покойный-тъ, за споменъ на когото ся издава то, речи: “Богъ да прости,” издателя-тъ же ублажи за благъ-тъ часть кождо съ избрали, въ дълото за братовото си въспоминаніе, и пожелай такыва паметницы, да бы въздигали всякой отъ нашитъ Българи на млытъ и свидны свои покойницы, не паметницы поваплены а нѣмы и тлѣнію подлежащи, но паметницы вѣчнотрающы и благоглаголивы въ назиданіе за спасеніе на душѣтъ на всякаго брата православнаго Българина.

*Единъ ревнитель на Българскѣтъ
книжници.*

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА

Мона Терра

Терра-р-Тласкала
Терра-р-Тласкала
Терра-р-Тласкала

